

Arrest

nr. 254 650 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2019 deden verzoeker en mevr. M. K. J. te Kapelle een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 25 juni 2020 liet de dienst burgerzaken van de gemeente Kapelle weten dat de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en deze dame werd geregistreerd na positief advies.

De centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten van de politie te Brussel stelde op 16 november 2020 een analyseverslag op, voorhoudend dat het paspoort van verzoeker vals is: *“Het document stemt overeen met de documentatie in ons bezit. Bij controle op basis van de ontvangen kopij stellen wij vast dat de MRZ (machine readable zone) verkeerd is.”*

Op 3 december 2020 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf. Verzoeker werd uitgenodigd in het kader van een dossier gezinshereniging nadat werd vastgesteld dat hij in bezit was van een vals paspoort, waarvan reeds een proces-verbaal werd opgesteld.

Op 3 december 2020, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: N.

Voor naam: M. K.

Geboortedatum: 09.12.1968

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 03.12.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op datum een aanvraag “wettelijke samenwoning” indiende bij de gemeente Kapelle. Hij staafe deze aanvraag met een Angolees paspoort (N° N0925206) geldig van 16.02.2016 tot 16.02.2029. Op 16.11.2020 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een vals paspoort had voorgelegd (rapport RR RR-2020-002797 /AZ-2020-003928). Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens valsheid in geschriften. (PV AN.21.L4.004880/20 van de politiezone van Noord.)

Gezien het bedrieglijk, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met M. K. J. (geboren op 22/07/1990, met de Belgische nationaliteit) en hun twee kinderen. Op 25.03.2019 hebben betrokkene en zijn partner zich samen gemeld op de gemeente kapelle om een verklaring “wettelijke samenwoning” in te dienen. Echter geeft noch betrokkene zijn intentie om samen te wonen, noch het feit dat zijn partner over de Belgische nationaliteit beschikt hem automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Spanje, waar betrokkene recht heeft op verblijf, om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om

zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit Spanje bij de Belgische ambassade aldaar een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in Spanje. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in spanje, waar betrokkene over verblijf beschikt. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Spanje. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 8 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene verklaart hartproblemen te hebben. Echter kan betrokkene hier geen bewijzen van voorleggen, noch kan hier enig spoor van worden terug gevonden in zijn administratief dossier. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op datum een aanvraag “wettelijke samenwoning” indiende bij de gemeente Kapelle. Hij staafe deze aanvraag met een Angolees paspoort (N° N0925206) geldig van 16.02.2016 tot 16.02.2029. Op 16.11.2020 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een vals paspoort had voorgelegd (rapport RR RR-2020-002797 /AZ-2020-003928). Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens valsheid in geschriften. (PV AN.21.L4.004880/20 van de politiezone van Noord.)

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op datum een aanvraag “wettelijke samenwoning” indiende bij de gemeente Kapelle. Hij staafe deze aanvraag met een Angolees paspoort (N° N0925206) geldig van 16.02.2016 tot 16.02.2029. Op 16.11.2020 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een vals paspoort had voorgelegd (rapport RR

RR-2020-002797 /AZ-2020-003928). Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens valsheid in geschriften. (PV AN.21.L4.004880/20 van de politiezone van Noord.)

Gezien het bedrieglijk, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 7, alinea 1,1° en 3°, artikel 62, artikel 74/13, artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Schending van het vermoeden van onschuld. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht, schending van artikel 41 Handvest grondrechten EU. Schending van het recht van verdediging."

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Eerste onderdeel,

De feitelijke grondslag voor de beslissing is de bewering dat verzoeker een vals Angolees paspoort zou aangewend hebben.

Die grondslag rust uitsluitend op een onderzoeksdaad van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten.

Verzoeker betwist zeer formeel dat het door hem gebruikte Angolese paspoort een vals paspoort zou zijn.

Er is geen enkel strafrechtelijk bewijs dat verzoeker valsheid in geschriften zou gepleegd hebben. Het is niet omdat er een proces-verbaal terzake is opgemaakt, dat dit feit ook bewezen is.

Op die wijze wordt één van de grondprincipes van de rechtstaat, met name dat iedereen onschuldig is zolang zijn schuld niet door een rechtbank bewezen is, geschonden. Het vermoeden van onschuld wordt in casu niet gerespecteerd. Dit is verregaand en de facto wordt aan verzoeker dit wezenlijk rechtsprincipe ontzegd. Ook voor een vreemdelingen geldt dit rechtsprincipe.

Een loutere onderzoeksdaad kan geen grondslag vormen voor de veronderstelling dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

De beslissing schendt het algemeen rechtsprincipe van het vermoeden van onschuld en schendt artikel 7, alinea 1,3° van de vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

Ondergeschikt wordt gesteld dat verzoeker geen mogelijkheid heeft gekregen om zich te verdedigen tegen de beweerde valsheid in geschriften.

Er werd gewoonweg geponeerd dat het om een vals paspoort zou gaan.

Er is aan verzoeker niet meegedeeld wat er precies zou vals zijn aan het paspoort.

Minstens dient in dat kader, vooraleer een beslissing wordt genomen, vanuit het recht van tegenspraak en het recht van verdediging, aan verzoeker de mogelijkheid te worden gegeven zich te verweren tegen de bewering van valsheid in geschriften.

Minstens gebiedt de zorgvuldigheidsplicht dat in het bevel aangeduid wordt om welke reden gesteld wordt dat het paspoort vals zou zijn.

Derde onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Verzoeker heeft een reëel gezinsleven met zijn partner en hun twee kinderen.

Verzoeker heeft een ernstig medisch probleem. De hier bestreden beslissing maakt hiervan geen enkele melding.

De motivering die de bestreden beslissing in verband met artikel 8 EVRM geeft is niet toepasbaar op de situatie die voorligt.

Er wordt gesteld dat de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen niet voor lange tijd van verzoeker zullen gescheiden zijn daar hij in Spanje via de Belgische ambassade een aanvraag gezinshereniging kan doen en hij dus 'tijdelijk' kan terugkeren naar Spanje om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen. Dit is de 'klassieke' motivering bij een bevel in het kader van een afwijzing machtiging tot verblijf. In casu gaat het niet om dergelijke situatie maar om een situatie van een wettelijke samenwoning, wat de burgerlijke status van verzoeker betreft en niet zijn verblijfsstatus.

De motivering 'past' dan ook niet op de voorliggende situatie.

Vierde onderdeel,

De afweging van het gezinsleven en van artikel 8 EVRM is geen faire balance toets. De gegeven motieven zijn stereotiep wat ook duidelijk wordt uit de steeds geciteerde rechtspraak in die motieven.

De motivering is louter formeel en stereotiep maar is geen afdoende afweging van alle betrokken belangen.

De beslissing stelt in feite dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging, maar dat hij 'korte tijd' moet terugkeren naar Spanje om daar de aanvraag te doen.

De vraag is of die verplichting uitgaande van het belang van de staat effectief opweegt (overweegt) op het belang van het gezins- en privéleven van verzoeker.

Verzoeker verblijft al 8 jaar in België; hij heeft hier een partner en met deze twee minderjarige kinderen; die partner en kinderen hebben allen een legaal verblijf in België.

Verzoeker was doende om zijn burgerlijke toestand in orde te brengen door de feitelijke samenleving met zijn partner, om te zetten in een wettelijke samenwoning.

Stellen dat verzoeker 'niet voor lange tijd' zou gescheiden worden van partner en kinderen is een louter theoretische bewering; in de praktijk duur de aanvraag gezinshereniging in een ander land, ook in een EU-land, maanden. Bovendien houdt de beslissing op geen enkele wijze rekening met het gegeven dat door de corona-crisis de looptijden voor visa gezinshereniging nog langer zijn, en het bovendien twijfelachtig blijft én of verzoeker zomaar Spanje binnen kan, én na het afleveren van een visum zomaar terug naar België kan.

De beslissing hanteert geen eerlijke proportionaliteitsafweging. De beslissing is niet zorgvuldig door geen rekening te houden met de reële impact van de verwijdering op het gezinsleven omwille van de werkelijke duurtijd van verwijdering. De beslissing is niet zorgvuldig door op geen enkele wijze rekening te houden met de problematische aanwezigheid van de corona-pandemie.

Vijfde onderdeel,

De bestreden beslissing schendt de inhoud van het begrip 'geacht worden door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden', en inzonderheid het begrip 'openbare orde'.

Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest nr. 112/2019 aangegeven hoe de het begrip openbare orde dient beoordeeld te worden, en dit met de verwijzing naar de conforme rechtspraak van het Hof van Justitie:.

B. 17.3. In de memorie van toelichting met betrekking tot de bestreden bepalingen wordt gepreciseerd : « Aangezien de begrippen * redenen van openbare orde of nationale veiligheid ', ' ernstige redenen ' of ' dwingende redenen ' uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd » (ibid., p. 23). De parlementaire voorbereiding, onder verwijzing naar die rechtspraak vermeldt : « Het begrip ' redenen van openbare orde of nationale veiligheid ' [houdt] het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend » (ibid., p. 23). « Het begrip ' ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid ' [kan] het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie [...], de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit r...l. de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad T,...] dekken » (ibid., p. 24).

Het is betwistbaar dat de handelswijze, quod non, van verzoeker kan aanzien worden als een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het gaat om een feit waarvoor geen veroordeling is uitgesproken; er zijn geen voorgaanden.

Verzoeker stelt dat conform vermelde inhoud van het begrip openbare orde, deze in casu niet kan weerhouden worden voor wat betreft de toepassing van artikel 7, alinea 1,3° en van artikel 74/13/§3, 2° van de vreemdelingenwet.

Zesde onderdeel,

Er wordt geen termijn toegestaan voor het vertrek.

De beslissing steunt zich hiervoor op artikel 74/14, §3, 1° en 3° vreemdelingenwet: er zou een gevaar zijn voor onderduiken en verzoeker zou een gevaar zijn voor de openbare orde.

-De beslissing verwijst wat de toepassing van artikel 74/14 §3, 1° naar "2°", zonder aanduiding van enige wetsartikel en stelt hierbij dat betrokkene 'in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugleiding valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt'.

Vooreerst wordt opgemerkt dat '2°' geen geldige rechtsbasis is; wellicht is bedoeld artikel 1 §2 2° van de vreemdelingenwet, maar dit staat niet zo in de beslissing en het is niet aan de Raad of aan verzoekster dan maar uit te maken over welk artikel het gaat. De formele motiveringsplicht is geschonden.

Ten tweede wordt opgemerkt dat verzoeker het beweerd vervalst paspoort niet heeft aangewend in het kader van één van de procedure vermeld in '2°' met name internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugleiding, maar wel in het kader van een civiele procedure van wettelijke samenwoning. Het artikel kan hier dan ook geen toepassing vinden.

Ten derde gaat het niet op om te stellen dat er een risico is op onderduiken. Verzoeker heeft hier partner en twee kinderen, en heeft een aanvraag wettelijke samenwoning lopende. Er is geen enkele wettelijke noch feitelijke reden waarom hij een risico op onderduiken zou uitmaken.

-Voor zover de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen steunt op artikel 74/14, §3, 3° vreemdelingenwet wordt opgemerkt het volgende opgemerkt.

Ten eerste wordt in de beslissing het begrip 'gevaar voor de openbare orde' gehanteerd terwijl de wettelijke bepaling vereist dat het gaat om 'een bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid.' Er wordt een begrip gehanteerd dat op dit punt niet in de wet is ingeschreven. Ten overvloede wordt nog gesteld dat de begrippen 'gevaar' en 'bedreiging' een andere inhoud hebben. Het begrip 'bedreiging' wordt als ernstiger beschouwd dan het begrip 'gevaar'. Zowel de formele als de materiële motivering zijn geschonden.

Ten tweede, heeft verzoeker reeds hoger aangeduid dat zijn handelswijze, quod non, niet valt onder het begrip openbare orde zoals door het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie ingevuld.

Tenslotte houdt het niet verlenen van een termijn om het land te verlaten ook een schending in van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het familieleven is niet gerespecteerd door verzoeker te verplichten van de ene dag op de andere zijn gezin te verlaten, en zijn vrouw en kinderen stante pede te moeten verlaten. Dergelijke beslissing is niet proportioneel; er is geen afweging van de belangen van de staat vergeleken met deze van verzoeker en diens familiale situatie.

Zevende onderdeel,

In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker gehoord werd door de politie Noord op 3.12.2020 en dat in de beslissing rekening werd gehouden met zijn verklaringen.

Verzoeker betwist dat dit verhoor kan aanzien worden als een vervulling van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest.

Verzoeker werd niet gehoord vanuit het oogpunt van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is ook duidelijk in de beslissing; wanneer over het gezinsleven wordt gemotiveerd wordt is er geen verwijzing naar het horen van 3.12.2020 maar enkel naar 'het administratief dossier'. Verzoeker had specifiek over zijn gezinsleven moeten gehoord worden. Dit is niet gebeurd. Was dit gebeurd dan had verzoeker elementen kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dan had verzoeker kunnen wijzen op de noodzaak om zijn nog jonge kinderen bij te staan in hun schoolgaan en opvoeding, en over de nauwe band die hij met hen heeft. Verzoeker had er ook op kunnen wijzen dat hij in het gezin diende aanwezig te zijn om de kinderen op te vangen wanneer zijn partner ging werken. Hij had ook kunnen wijzen op de noodzaak om in het kader van het verzoek wettelijke samenwoning ook effectief te moeten samenwonen."

2.2. De in artikel 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, gewezen op het gegeven dat verzoeker illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker geen geldig paspoort kan voorleggen. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker geacht kan worden de openbare orde te schaden omdat hij een vals paspoort voorlegde. Een proces-verbaal wegens valsheid in geschrifte werd opgesteld met verwijzing naar de nummering ervan.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing begrijpt zodat het normdoel van deze bepalingen is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.3. In een eerste onderdeel ontkent verzoeker dat hij een vals paspoort heeft gebruikt. Hij houdt voor dat er geen enkel strafrechtelijk bewijs bestaat en de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing enkel berust op een onderzoeksdaad, wat niet afdoende is als grondslag voor het motief dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het vermoeden van onschuld zou hierdoor zijn geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het paspoort werd onderzocht door de luchthavenpolitie van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van valse documenten, waarvan het proces-verbaal AN.21.L4.004880/20 werd opgesteld (zie administratief verslag van 3 december 2020). Het betreft een betrapping op heterdaad. Ook blijkt uit het administratief dossier hoe en de wijze waarop het vaststellen van het vals karakter van het paspoort is gebeurd: zowel handmatig als via de 'app' *Regula Document Reader* (zie mail van 29 oktober 2020 gericht aan M.F met bijlage). De cel Fraude stelt dat het om een vals paspoort gaat.

Rekening houdend met de ernstige aanwijzingen, voorhanden in het administratief dossier, komt het de Dienst Vreemdelingenzaken toe te oordelen of verzoeker kan geacht worden de openbare orde te schaden en te oordelen dat het geen geldig paspoort is, wat volstaat om artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet toe te passen. Verzoeker maakt door een loutere ontkenning niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een foute feitenvinding of dat een onjuiste of kennelijk onredelijke beoordeling werd gemaakt.

Het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.4. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om zich te verdedigen tegen de volgens hem "beweerde" valsheid in geschrifte. Aan hem is niet meegedeeld wat er vals is aan zijn paspoort. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt dat de reden waarom het paspoort vals is wordt gemeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wordt verwezen naar "*rapport RR RR-2020-002797 /AZ-2020-003928*". Dit analyseverslag bevindt zich in het administratief dossier. Het gebruik van het elektronisch nazicht en de manier waarop handmatige controle is uitgevoerd, zijn in het administratief dossier voorhanden. Verzoeker kan dus, enkel al op basis van de lezing van het administratief dossier, nagaan waarom de valsheid van het paspoort werd vastgesteld. Verzoeker kan bijgevolg zich verweren tegen de vaststelling dat het paspoort vals is of zou zijn.

De Raad wijst er nog op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het tweede onderdeel is ongegrond.

2.5. In een derde onderdeel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en erop gericht is te waarborgen dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De bestreden beslissing heeft dit onderzoek verricht, wat zelfs blijkt uit de volgende motieven:

- Voor het gezins- en familieleven en de kinderen:

“Volgens het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met M. K. J. (geboren op 22/07/1990, met de Belgische nationaliteit) en hun twee kinderen. Op 25.03.2019 hebben betrokkene en zijn partner zich samen gemeld op de gemeente kapelle om een verklaring “wettelijke samenwoning” in te dienen. Echter geeft noch betrokkene zijn intentie om samen te wonen, noch het feit dat zijn partner over de Belgische nationaliteit beschikt hem automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar Spanje, waar betrokkene recht heeft op verblijf, om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit Spanje bij de Belgische ambassade aldaar een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in Spanje. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in spanje, waar betrokkene over verblijf beschikt. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Spanje. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 8 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).”

- Voor de gezondheid van verzoeker:

“Betrokkene verklaart hartproblemen te hebben. Echter kan betrokkene hier geen bewijzen van voorleggen, noch kan hier enig spoor van worden terug gevonden in zijn administratief dossier. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Verzoeker gaat aan de lezing van deze motieven voorbij. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening hield met verzoekers medisch probleem.

Verder zijn de motieven over het familiale leven en dat van de kinderen pertinent in het kader van de beoordeling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en zijn de motieven omtrent artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) ook van toepassing op het onderzoek naar het gezins- en familiaal leven, met inbegrip van de kinderen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Door te benadrukken in de bestreden beslissing dat zo al een scheiding tussen verzoeker en zijn gezin zich al zou voordoen, deze slechts tijdelijk is, onderzoekt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezins- en familiaal leven van de verzoeker. De bestreden beslissing benadrukt ook dat de loutere samenwoning van het gezin en

het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, geen automatisch verblijfsrecht geeft.

Het derde onderdeel is ongegrond.

2.6. Verzoeker meent dat de motieven in verband met het familieleven stereotiep zijn en geen fair balance-toets uitmaken. Hij stelt dat het verlaten van het Rijk gedurende korte tijd niet opweegt tegen het belang van het gezins- en privéleven van hem. Hij wijst op een achtjarig verblijf in België, met partner en "*met deze twee minderjarige kinderen*" verankerd in een wettelijke samenwoning. Niet voor lange tijd gescheiden zijn is een loutere hypothese. Er wordt geen rekening gehouden met de looptijden voor het verkrijgen van een visum gezinshereniging door de Coronacrisis. Er is geen eerlijke proportionaliteitsafweging verricht. Terwijl het twijfelachtig is dat verzoeker Spanje binnen kan komen.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Vooreerst blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker in België acht jaar ononderbroken verblijft nu aan hem verschillende keren bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgereikt. Wel integendeel: verzoeker werd eerder geconfronteerd met een inreisverbod van vier jaar van 22 april 2014 omdat hij voordien al betrappt was op heterdaad voor valse naamdracht, valsheid in geschrifte en gebruik, waarvan PV n° AN.55.L4.005867/2015, wat blijkt uit het administratief dossier. Bovendien verklaarde verzoeker op eer ter gelegenheid van zijn aankomstverklaring dat hij op 6 februari 2019 het Rijk betrad zodat verzoeker slechts recent in het Rijk (opnieuw) verblijft. De Raad wijst erop dat uit de procedure die verzoeker voerde, het beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 december 2015, en dat geleid heeft tot het arrest van de Raad, gekend onder nummer 208 095 van 23 augustus 2018, blijkt dat verzoeker uitvoering heeft gegeven aan deze bijlage 13*septies*.

De belangen van verzoeker werden afgewogen. Enerzijds stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker een gezin heeft dat legaal in België verblijft, met minderjarige kinderen. Anderzijds wordt afgewogen dat dit gezin ontstond toen verzoeker precair verblijf had (en heeft). Verder stelt de bestreden beslissing correct vast dat verzoeker geacht kan worden de openbare orde te schaden omwille van het gebruik van een vals paspoort. Ook de vaststelling dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt en een bedreiging voor de openbare orde wordt door verzoeker niet weerlegd. Een eenvoudige ontkenning volstaat niet, rekening houdend met het onderzoek dat heeft plaatsgehad, voorhanden in het administratief dossier. Dit klemt nog meer nu het niet de eerste keer is dat verzoeker gebruik maakt van een vals document.

De bestreden beslissing wijst er impliciet op dat verzoeker geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend door te stellen dat het samenwonen met zijn partner en kinderen niet automatisch een recht op verblijf met zich meebrengt. Het aangaan van een wettelijke samenwoning is geen poging om aan de immigratiewetten te voldoen.

De bestreden beslissing betwist niet dat de mogelijke scheiding van het gezin een impact heeft op kinderen maar wijst erop dat de scheiding desgevallend van korte duur is en dat de contacten met de kinderen kunnen onderhouden worden en de kinderen verzoeker kunnen bezoeken. Verzoeker weerlegt niet het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat het gezin hem zou kunnen vervoegen. Hij verschaft geen uitleg over wat zijn privéleven inhoudt.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er wordt besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is.

Tevens wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op

zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder zijn er geen aanwijzingen dat door de Corona-crisis de scheiding tussen verzoeker en zijn gezin langdurig zou zijn: de EG-lidstaten voeren allen een vaccinatiestrategie, ook Spanje. De bestreden beslissing is niet onzorgvuldig genomen en heeft rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker over zijn gezinsleven.

In de mate dat verzoeker voorhoudt met dit onderdeel dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, maakt hij de schending ervan niet aannemelijk.

Het vierde onderdeel mist grond.

2.7. In het vijfde onderdeel betwist verzoeker het gehanteerde begrip van de bestreden beslissing *“geacht worden door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden”* en het begrip *“openbare orde”*. Hij verwijst naar het arrest nr. 112/2019 van het Grondwettelijk Hof en citeert overweging B.17.3.

Dit citaat is niet dienstig. De bestreden beslissing steunt zich niet op ernstige redenen van openbare orde en de bestreden beslissing is geen beslissing die een einde aan een bestaand verblijfsrecht maakt. Verzoeker heeft steeds precair in België verbleven.

Overigens kan een vreemdeling de openbare orde schaden zonder dat daar noodzakelijkerwijze een veroordeling van strafbare feiten voor moet bestaan.

De bestreden beslissing verwijst expliciet ook naar artikel 74/14, §3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;(...)”

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat het gebruik van een vals paspoort de openbare orde niet schaadt of dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of geen bedreiging van de openbare orde is. Verzoeker wordt beticht van valsheid in geschrifte, wat een ernstig misdrijf is. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan op niet kennelijk onredelijke wijze vaststellen dat door gebruik te maken van een vals paspoort verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat verzoeker de openbare orde schaadt, wat overigens uitdrukkelijk is voorzien in artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, temeer verzoeker gedurende vele periodes steeds precair in het Rijk verblijft en eerder op heterdaad werd betrapt voor gebruik van een vals document. De Raad herhaalt dat verzoeker al eerder werd geconfronteerd met een inreisverbod van vier jaar van 22 april 2014 omdat hij voordien al betrapt was op heterdaad voor valse naamdracht, valsheid in geschrifte en gebruik, waarvan PV n° AN.55.L4.005867/2015.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat het gebruik maken van het vals paspoort werkelijk en actueel is nu de feiten dateren van 2020 (voorleggen vals paspoort op 25 maart 2019 na aankomstverklaring op 15 februari 2019 en onderzoeksresultaten paspoort in november 2020), wat blijkt uit de gehele lezing van de bestreden beslissing.

Waar de verzoeker verwijst naar artikel *“74/13/§3, 2°”* van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat deze bepaling niet bestaat. In de mate dat verzoeker 74/14, §3, 2), van de Vreemdelingenwet bedoelt, steunt de bestreden beslissing zich niet op deze grondslag zodat de schending ervan niet dienstig kan aangevoerd worden.

Het vijfde onderdeel is ongegrond.

2.8. In het zesde onderdeel bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien.

Verzoeker verwijt terecht dat de bestreden beslissing melding maakt onder de uitleg waarom er een risico op onderduiken bestaat van *“2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.”* zonder te preciseren dat artikel 1, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoeld wordt.

Verzoeker zet zelf uiteen dat artikel 1, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet is bedoeld. Hij weet dus om welke grondslag het gaat zodat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zich ook steunt op artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet, wat op zich voldoende is om te beslissen dat geen termijn van vrijwillig vertrek voorzien wordt (zie ook punt 2.7.).

Gelet op de vaststelling dat verzoeker een gevaar/bedreiging voor de openbare orde vormt, is de kritiek in dit onderdeel over het risico op onderduiken niet dienstig, omdat deze motieven die handelen over het risico op onderduiken overtuigend zijn in het licht van de niet weerlegde motieven over het gevaar en de bedreiging die verzoekers gedrag vormt voor de openbare orde. Het gegeven dat het valse paspoort werd aangewend voor de aanvraag van een wettelijke samenwoning en de betwisting dat er geen risico op onderduiken bestaat, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte feitenvinding of enig concreet gegeven zoals dit op dat ogenblik was gekend ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij toont niet aan dat verweerder, rekening houdend met de gegevens zoals deze hem waren gekend bij het nemen van zijn beslissing, niet in redelijkheid een actueel gevaar voor de openbare orde en risico op onderduiken kon vaststellen.

Het zesde onderdeel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

2.9. In een zevende onderdeel meent verzoeker dat het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) is geschonden.

Verzoeker bevestigt dat hij werd gehoord door de politie op 3 december 2020. Verzoeker verklaarde dat hij reeds 16 jaar in Europa is, een eigendom in Spanje heeft en sinds 2016 woonachtig is in België. Dit laatste wordt tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker verblijft slechts recent opnieuw in het Rijk. De Raad wijst er opnieuw op dat uit de procedure die verzoeker voerde, het beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 december 2015, en dat geleid heeft tot het arrest van de Raad, gekend onder nummer 208 095 van 23 augustus 2018, blijkt dat verzoeker uitvoering heeft gegeven aan deze bijlage 13septies.

Uit de vraagstelling ter gelegenheid van het verhoor blijkt duidelijk dat de vragen gericht waren op zijn gezinsleven en gezondheid.

De vraagstelling luidde: *“Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven?”* naast de gezondheidstoestand en de vraag of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan.

Verzoeker verklaarde 16 jaar in Europa te leven, een eigendom te hebben in Spanje en sedert 2016 in België te wonen, nadat hij zijn huidige partner zou hebben leren kennen. Hij zou niet willen terugkeren omdat zijn kinderen in België wonen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde hij hartproblemen te hebben.

Lang geleden zou hij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Spanje. Hij zou beschikken over een lang verblijfsrecht in Spanje.

Hij heeft een vrouw en 2 kinderen die in België wonen. Deze staan een onmiddellijke terugkeer in de weg.

Uit de vragen blijkt aldus dat verzoeker de kans kreeg om te *“kunnen wijzen op de noodzaak om zijn nog jonge kinderen bij te staan in hun schoolgaan en opvoeding, en over de nauwe band die hij met hen*

heeft. Verzoeker had er ook op kunnen wijzen dat hij in het gezin diende aanwezig te zijn om de kinderen op te vangen wanneer zijn partner ging werken. Hij had ook kunnen wijzen op de noodzaak om in het kader van het verzoek wettelijke samenwoning ook effectief te moeten samenwonen.”

Verzoeker beperkt zich tot vrijblijvende en vage verklaringen. Deze verklaringen zijn niet van aard de bestreden beslissing te kunnen wijzigen.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87). Er kan niet ontkend worden dat de verzoeker in de gelegenheid is geweest zijn standpunt zo overvloedig als hij wenste, uiteen te zetten. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker er een vaag betoog op nahoudt. De verzoeker blijft echter in gebreke uiteen te zetten op welke wijze de aangehaalde elementen afdoende een invloed zouden hebben op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan meer preciezere duiding dan *“de noodzaak om zijn nog jonge kinderen bij te staan in hun schoolgaan en opvoeding, en over de nauwe band die hij met hen heeft. Verzoeker had er ook op kunnen wijzen dat hij in het gezin diende aanwezig te zijn om de kinderen op te vangen wanneer zijn partner ging werken. Hij had ook kunnen wijzen op de noodzaak om in het kader van het verzoek wettelijke samenwoning ook effectief te moeten samenwonen.”*, toont verzoeker niet aan dat deze beweringen van die aard zijn dat ze de bestreden beslissing mogen wijzigen. Verzoeker licht niet afdoende toe waarom zijn gezin niet tijdelijk kan verblijven met verzoeker in Spanje. Hij geeft zelfs geen verduidelijking van de leeftijd van de kinderen en of beide kinderen hem als vader hebben. Verzoeker, zo blijkt uit het administratief dossier, heeft in het verleden al dikwijls gescheiden geleefd van zijn gezin. Verzoeker laat na de hechtheid van zijn gezin te verduidelijken. Hij toont niet aan dat de opgegeven elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing temeer verzoeker pas volgens zijn verklaring op 6 februari 2019 het Rijk binnenkwam. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de hoorplicht.

Het zevende onderdeel is ongegrond.

2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen gegronde grieven heeft aangehaald.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk handelde of dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of behept is met een onzorgvuldigheid.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931), wat *in casu* niet het geval is.

Voor het overige verduidelijkt verzoeker niet wat in het kopje wordt aangehaald als zijnde "*onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing*".

Verzoeker heeft geen andere grieven aangehaald dan hoger zijn besproken.

De Raad besluit dat de aangevoerde schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN